

Arrest

nr. 177 592 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juni 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 11 mei 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 13 mei 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 16 oktober 2015 in Duitsland asiel had aangevraagd. Op 26 mei 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse overheden die op 2 juni 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 15 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan ~~de heer / mevrouw~~⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 13.05.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 16.10.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van Somalische nationaliteit, werd gehoord op 25.05.2016 en verklaarde dat ze Somalië in juli 2015 verliet om met de auto naar Kenia te reizen en daar drie maanden bij haar smokkelaar in Nairobi te verblijven . Ze gaf aan daarna met een vliegtuig naar Duitsland te zijn gereisd. In Duitsland diende de betrokkene op 16.10.2015 een asielaanvraag in. Ze verklaarde er tot mei 2016 in een opvangcentrum in Eschbach te zijn verbleven om vervolgens met de trein naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 13.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 26.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 02.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat de smokkelaar haar naar hier bracht. Ze verklaarde dat hij haar normaal naar de Verenigde Staten zou brengen. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor niet aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland. Ze gaf aan dat ze geen problemen ervaren heeft met de omstandigheden van opvang of met de behandeling in Duitsland.

De betrokkene verklaarde dat ze geen asiel vroeg in Duitsland, maar dat ze om een voor haar onbekende reden haar vingerafdrukken moest afgeven bij aankomst. We wensen dienaangaande op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een eurodac-1 resultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene op 16.10.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ze verklaarde dat ze geen problemen had met de omstandigheden van de opvang of met de behandeling in Duitsland.

De Duitse instanties stemden op 02.06.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapportgenoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

We wijzen er op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er op ze tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de

betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten⁽⁴⁾.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.3. De verwerende partij motiveert dat Duitsland de mensenrechten respecteert en dat er geen structurele tekortkomingen zijn in de Duitse asielpcedure.

De verwerende partij citeert op uiterst subjectieve wijze uit het AIDA-rapport van 2015 over Duitsland.

In tegenstelling tot wat de passages die de verwerende partij citeert laten uitschijnen, is dit rapport niet éénstemmig positief over Duitsland...

*Vooreerst maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Duitsland.
Cf. p. 22 van het rapport:*

II.4. Het laatste AIDA-rapport is bovendien helemaal niet zo positief als de verwerende partij wil laten uitschijnen.

Cf. AIDA rapport, p. 34:

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(...)

Asielzoekers hebben dus slechts recht op een advocaat na een negatieve beslissing te hebben gekregen. Dit vormt nochtans een manifeste schending van de UNHCR-richtlijnen.

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

♦ Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum effectiveness of the protection system.¹⁷

♦ Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.

II.5. Het AIDA-rapport stelt niet enkel dat de toegang tot een advocaat beperkt is, maar ook dat de asielzoekers niet goed geïnformeerd zijn over het verloop van hun procedure. Zelfs het contacteren van een NGO zou niet evident zijn.

Cf. p. AIDA-rapport, p. 36 :

(...)

II.6. Het rapport meldt ook dat de Duitse autoriteiten niet nagaan of er specifieke noden zijn voor kwetsbare personen.

Cf. AIDA-rapport, p. 58 :

(...)

Sinds de zomer van 2015 zijn er bovendien bijzonder veel vluchtelingen in Duitsland toegekomen en sindsdien is de situatie er zeker niet op verbeterd.

II.7 Niet alleen hebben de Duitse autoriteiten moeilijkheden om dit groot aantal vluchtelingen op te vangen, maar er is bovendien ook een zekere verharding bij de Duitse bevolking merkbaar.

Cf. Le Parisien (29-01-2016) « Allemagne : une grenade lancée contre un foyer de réfugiés » (stuk 3) :

« Le nombre de violence contre les foyers explose

Le dirigeant de ce Land (Etat régional), Winfried Kretschmann, cité par DPA, a jugé «vraiment inconcevable qu'on s'en prenne à des demandeurs d'asile avec des grenades à main, quasiment des armes militaires». Des spécialistes ont procédé à une explosion contrôlée de l'engin et les habitants ont pu regagner leur logement quelques heures plus tard.

L'Allemagne, où sont arrivés 1,1 million de réfugiés l'an dernier, fait face à une augmentation inquiétante des attaques contre les centres d'accueil des migrants. Selon des chiffres révélés jeudi par la police criminelle, le nombre d'actes de violence contre les foyers de réfugiés a été multiplié par plus que six en 2015, à 173, contre 28 un an plus tôt. Le nombre d'incendies volontaires a également crû fortement, de six en 2014 à 92 un an plus tard. »

Cf. *Le Figaro* (11-01-2016), « *Allemagne: manifestations contre les réfugiés* » (stuk 4) :

« Des milliers de personnes, répondant à l'appel d'un mouvement islamophobe, se sont rassemblées ce soir à Leipzig, en ex-RDA, pour protester contre l'arrivée massive des réfugiés, alors que les Allemands sont scandalisés par les violences attribuées à des migrants à Cologne au Nouvel An. Sous une pluie battante, manifestants et contre-manifestants étaient tenus à distance par un important dispositif policier et des canons à eaux dans le centre-ville.

Sur des pancartes, les opposants à la politique d'ouverture à l'égard des réfugiés menée jusqu'ici par la chancelière Angela Merkel donnaient libre cours à leur colère xénophobe : "Islam = terreur", pouvait-on y lire, ou "Les réfugiés ne sont pas les bienvenus" avec, en ombre chinoise, trois hommes armés de couteaux poursuivant une femme. Ils faisaient référence à la vague d'agressions commises à des centaines de kilomètres de là, à Cologne, le soir du 31 décembre, imputées à des migrants, notamment arabes. Ces violences ont touché des femmes, pour beaucoup agressées sexuellement par des jeunes hommes ivres, ce qui a scandalisé l'Allemagne. »

Cf. *La Libre Belgique* (14-01-2016), « *Allemagne: un élu mécontent envoie un car rempli de réfugiés syriens chez Merkel* » (stuk 5) :

« Un élu mécontent de Bavière, par où arrivent les migrants rejoignant l'Allemagne, a annoncé avoir envoyé jeudi un autocar avec 51 réfugiés syriens à son bord vers la chancellerie à Berlin pour protester contre la politique d'accueil d'Angela Merkel.

Par cette action symbolique dénoncée par une ONG, le président du canton rural de Landshut, Peter Dreier explique dans un communiqué qu'il veut "émettre le signal qu'on ne peut pas et qu'on ne doit pas continuer ainsi en matière de politique d'accueil des réfugiés".

Le car, qui devrait arriver en fin d'après-midi dans la capitale, transporte 51 Syriens de 21 à 45 ans qui ont déjà obtenu le statut de réfugié en Allemagne et "se sont inscrits (volontairement) pour le trajet vers Berlin", selon le communiqué.

"Nous essayons d'intégrer ces gens mais cela ne marchera pas si une autre vague d'un million (de migrants) arrive. C'est pourquoi il est temps de taper du poing sur la table", s'est expliqué M. Dreier sur la chaîne de télévision N24.

L'organisation de défense des droits des migrants Pro Asyl a toutefois dénoncé avec véhémence cette initiative qui "utilise et abuse de la détresse des réfugiés pour dire 'nous voulons fermer les frontières'".

"On instrumentalise des gens pour donner des images aux médias", a déploré son dirigeant, Günter Burkhardt sur N24. »

Cf. *Le Monde* : « *Les agressions contre les réfugiés continuent d'augmenter* » (stuk 6):

« Le ministre allemand de l'intérieur, Thomas de Maizière, s'est inquiété samedi de la progression des agressions contre les réfugiés dans le pays depuis le début de l'année, dénonçant « l'abrutissement partiel de (la) société ». « La situation s'est encore dégradée dans les premiers mois de 2016. »

Depuis janvier, son ministère a recensé plus de 1 100 délits commis à l'encontre des réfugiés, dont 449 contre des foyers de réfugiés et 654 contre des réfugiés hors des foyers. En 2015, l'Allemagne avait enregistré près d'un millier de délits contre les foyers de réfugiés, attribués à l'extrême droite, soit une hausse de 427 % en un an, concomitante à l'afflux de migrants dans le pays.

La crise des réfugiés : « un accélérateur »

La crise des réfugiés a « agi comme un accélérateur », facilitant le passage à l'acte chez certains, a estimé le ministre. Même si le flux de migrants arrivant en Allemagne a diminué depuis le début de l'année, dans le sillage de l'application de l'accord entre l'UE et la Turquie qui aboutit de facto à déléguer à Ankara la gestion du flux de migrants. Ondanks deze onrustwekkende berichten lijkt de bestreden beslissing Duitsland nog steeds als een modelstaat te aanzien.

Dit is hoegenaamd niet correct.

Integendeel, de verzoekende partij heeft zich terecht verzet tegen een terugname door Duitsland.

II.8. Wanneer de thans betreden beslissing zou worden uitgevoerd, dan zou de verzoekende partij overgedragen worden aan Duitsland ; een land waar asielzoekers meerdere problemen kennen:

- de toegang tot een advocaat en de NGO's om bijstand te krijgen evenals uitleg over de asielprocedure is absoluut niet gegarandeerd;
- de opvangplaatsen zijn door de regel niet aangepast aan de opvangnoden van kwetsbare personen.

11.9. De verwerende partij citeert dus op selectief blinde wijze de rapporten over Duitsland en houdt hoegenaamd geen rekening met de elementen die hierboven door de verzoekende partij werden aangehaald. Nochtans zijn dit tevens feiten die in het AIDA-rapport besproken worden.

Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM –dat een rigoureuus onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de verwerende partij op uiterst subjectieve wijze citeert uit het AIDA rapport, wat niet zo positief zou zijn. Zij stelt dat asielzoekers slechts recht hebben op een advocaat na een negatieve beslissing gekregen te hebben, ze zouden niet goed geïnformeerd worden, de Duitse autoriteiten zouden niet nagaan of er specifieke noden zijn en er zou een grote toestroom aan vluchtelingen zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het Dublinverhoor van 25 mei 2016 blijkt dat verzoekster expliciet verklaard heeft geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland. Vraag 33 uit het Dublinverhoor luidt immers als volgt:

“33 Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Ik heb geen problemen met de omstandigheden van opvang of met de behandeling in Duitsland.”

Verzoekster verklaarde dat zij in Duitsland werd opgevangen in een opvangcentrum en legde geen verklaringen af die zouden wijzen op een menonwaardige behandeling.

Bovendien blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat er wel degelijk een afdoende en zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de situatie in Duitsland, waarbij de verwerende partij zich heeft beroept op het gezaghebbende AIDA rapport van 16 november 2015.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het citeren van enkele passages uit ditzelfde AIDA rapport zonder die passages op haar situatie toe te passen en zonder hiervan enige analyse te maken of besluit te trekken dat zou ingaan tegen de bevindingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoekster betwist immers niet dat in het AIDA rapport uitdrukkelijk gesteld wordt dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen – zoals verzoekster – geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Uit het AIDA rapport blijkt wel degelijk dat de asielzoekers ingelicht worden omtrent de asielprocedure en een brochure meekrijgen.

Zij toont niet aan dat zij een kwetsbaar profiel zou hebben nu zij enerzijds niet vergezeld is van minderjarige kinderen, zelf verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en zelf verklaarde geen problemen gekend te hebben tijdens haar verblijf in Duitsland in het opvangcentrum. Verzoekster toont niet aan dat er redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten haar zullen blootstellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

Zij toont met hun uiterst summiere betoog m.b.t. artikel 3 EVRM niet aan op welke wijze de verwerende partij zou zijn overgegaan tot een onredelijke beslissing en maken evenmin aannemelijk dat bepaalde informatie zou zijn veronachtzaamd. Zij toont niet aan dat de Duitse autoriteiten de internationale normen zouden miskennen bij de behandeling van haar asielaanvraag.

M.b.t. de situatie in Duitsland in het kader van de Dublin III Verordening, kan gewezen worden op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met nr. 156.990 van 25 november 2015, waarin onder meer geoordeeld werd als volgt:

“(…) het AIDA rapport over Duitsland (...), voor wat betreft meervoudige asielaanvragen (...), een andere passage voorziet, met name (p.43): (...). Dus hieruit blijkt dat een beroep kan ingediend worden tegen de beslissing om de meervoudige asielaanvraag niet verder te behandelen en dat een schorsend

beroep kan ingediend worden tegen de verwijdering. Verder begrijpt de Raad uit het gestelde op pagina 43 van dit rapport

dat indien de betrokken instantie besluit om de meervoudige asielaanvraag aan een nieuw onderzoek te onderwerpen, dit dan zal plaatsgrijpen volgens de normale procedure. Alleszins, zelfs in het geval van een kennelijk ongegronde asielaanvraag waarop verzoeker alludeert met zijn hierboven geciteerde tweede uittreksel, leest de Raad dienaangaande in het AIDA-rapport (...). Derhalve bestaat de mogelijkheid om tot nog een schorsende beroepsmogelijkheid te krijgen bij een rechterlijke instantie in geval van een kennelijk ongegrond asielaanvraag, wat ook blijkt uit de andere uittreksels uit hetzelfde AIDA rapport die verzoeker even verder in zijn warrig opgesteld verzoekschrift citeert.(...)"

In arrest nr. 157.620 d.d. 3 december 2015, oordeelde de Raad onder meer wat volgt:

"(...) Waar de verzoekende partij verwijst naar het rapport "Asylum Information Database, National Country Report: Germany, January 2015", dient te worden opgemerkt dat hiernaar eveneens verwezen werd in de bestreden beslissing en dat er gesteld werd dat hierin wordt bevestigd dat Dublin-terugkeerders geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure, dat asielaanvragen van een groot aantal Dublin-terugkeerders reeds het voorwerp waren van een afwijzing, dat als deze personen opnieuw asiel vragen deze aanvraag zal worden beschouwd als een herhaalde aanvraag en op dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen die Duitsland niet verlieten alsook dat personen die een herhaalde aanvraag indien in Duitsland recht hebben op opvang. (...)"

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen werpt de verzoekster op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de “*European Council on Refugees and Exiles*” (ECRE)

gecoördineerde project “*Asylum Information Database*” (Michael Kalkmann, “*Asylum Information Database - National Country Report – Germany*”, up-to-date tot 16 november 2015) (hierna: AIDA-rapport) partieel leest.

Zo wijst de verzoekster er met verwijzing naar enkele passages uit het AIDA-rapport op dat asielzoekers in Duitsland moeilijk toegang hebben tot een advocaat en dat asielzoekers slechts recht hebben op een advocaat na een negatieve beslissing te hebben gekregen. Uit de door de verzoekster aangehaalde passages blijkt evenwel niet dat asielzoekers slechts recht hebben op een advocaat nadat een negatieve beslissing werd genomen. Er kan enkel uit worden afgeleid dat zij in de praktijk in het begin van de procedure geen toegang hebben tot gratis juridische bijstand en dat bij het indienen van een beroep tegen een negatieve beslissing de toegang tot gratis juridische bijstand moeizaam is, wat niet hetzelfde is als stellen dat asielzoekers slechts recht hebben op een advocaat nadat een negatieve beslissing werd genomen. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers wel degelijk vertegenwoordigd kunnen worden door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij BAMF (“*During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer (...)*”) (AIDA-rapport, p. 22) en dat BAMF geen bezwaar- of beroepsinstantie is, doch wel de Federale dienst voor Migratie en Vluchtelingen (AIDA-rapport, p. 5, 11 en 12). Het betoog van de verzoekster dat asielzoekers in Duitsland enkel recht zouden hebben op een advocaat na een negatieve beslissing wat in strijd is met de UNHCR-richtlijnen, mist dan ook feitelijke grondslag. Voorts toont de verzoekster niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om in Duitsland toegang te verkrijgen tot een advocaat, temeer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat haar neef voor haar reis van Kenia naar België \$ 14.000 heeft betaald, zodat niet blijkt dat de verzoekster moeilijk aan geld zou geraken om zich een advocaat te veroorloven. Hoe dan ook toont de verzoekster met haar betoog niet aan dat uit de door haar geciteerde passages van het AIDA-rapport blijkt dat juridische bijstand in de Duitse asielprocedure in het geheel niet meer beschikbaar is of dat de erin vernoemde gebreken stelselmatig zijn. De verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat het gegeven dat de toegang tot rechtsbijstand door een advocaat in Duitsland soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Duitsland zou worden blootgesteld aan een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Tevens werpt de verzoekster op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in Duitsland niet goed geïnformeerd zijn over de procedure en dat het voor asielzoekers niet evident is om een niet-gouvernementele organisatie te contacteren. Uit de door de verzoekster geciteerde fragmenten uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in Duitsland “*with difficulty*” toegang hebben tot informatie en niet-gouvernementele organisaties en dat dit sterk afhankelijk is van de verblijfplaats. Te dezen maakt de verzoekster niet aannemelijk dat zij persoonlijk in Duitsland slecht geïnformeerd zou worden over de door haar te doorlopen asielprocedure(s) en haar rechten en plichten. Bovendien zou zij zich hieromtrent kunnen informeren bij haar huidig raadsman. Aldus slaagt de verzoekster er niet in aan te tonen dat het gegeven dat een eventuele moeizame toegang tot informatie over de asielprocedure in Duitsland als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Duitsland zou worden blootgesteld aan een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voorts wijst de verzoekster er nog op dat de Duitse autoriteiten niet nagaan of er specifieke noden zijn voor kwetsbare personen. In dit verband kan tevens gewezen worden op het feit dat het EHRM in de zaak *Tarakhel* stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen, des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de verzoekster “*verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren*” en dat zij “*tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen*”, wat door de verzoekster niet wordt betwist. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekster verklaarde “*tot mei 2016 in een opvangcentrum in Eschbach te (...) (hebben) verbleven*”, dat zij “*tijdens haar verhoor niet aan(gaf) bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland*” en dat zij “*aan(gaf) dat ze geen problemen ervaren heeft met de omstandigheden van opvang of met de behandeling in Duitsland*”, wat overeenstemt met de stukken van het administratief dossier en door de verzoekster niet wordt betwist. Daarenboven dient te worden benadrukt dat de Duitse autoriteiten expliciet hebben bevestigd akkoord te gaan met de terugname van de verzoekster. In zoverre de verzoekster ter terechtzitting bij monde van haar raadvrouw nog aanstipt dat zij een alleenstaande vrouw is en dat wanneer zij terugkeert naar Duitsland een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt en hierover in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt

gemotiveerd, maakt zij niet aannemelijk dat de situatie in Duitsland dermate ernstige tekortkomingen kent die noodzaken dat individuele garanties zouden worden gevraagd.

Ten slotte voert de verzoekster aan dat er sinds de zomer van 2015 veel vluchtelingen zijn toegekomen in Duitsland en dat er een zekere verharding bij de Duitse bevolking valt waar te nemen. Zij verwijst hierbij naar krantenartikelen van Le Parisien van 29 januari 2016, van Le Figaro van 11 januari 2016, van La Libre Belgique van 14 januari 2016 en van Le Monde van 28 mei 2016 waarin wordt bericht over geweld gericht tegen (opvangcentra voor) asielzoekers en betogingen. Het is echter niet omdat sommige asielzoekers en opvangcentra het voorwerp zijn (geweest) van aanvallen of dat er in Duitsland betogingen plaatsvinden dat het gaat om systemische fouten in de Duitse opvangprocedure of om het systematisch stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming bieden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN